

CARTEA DE PE NOPTIERĂ

Între profesorii de literatură de la Universitatea Nouă din Lisabona este și RUI ZINK (născut în capitala Portugaliei, la 16 iunie 1961). Norocul este deopotrivă al studenților și al literaturii. Pe studenți îi învață cum să citească un scriitor îndrăgit, iar literatura scrisă de domnul profesor, între care și *Cititorul din peșteră (O Anibaleitor)*, beneficiază de pe urma candidelor întrebări studențești. Rui Zink a debutat cu *Hotel Lusitano*, în 1987. A scris romane, nuvele, eseuri, piese de teatru și cărți de copii. Este autorul primului *e-book* portughez (*Os Surfistas*, 2001), se ocupă de teatrul stradal și de *happening*-uri. Are centura neagră la karate. Lisabona i se pare un oraș plin de melancolie, iar lumea de azi, destul de deprimantă. „Dacă mai mulți dintre noi ar scrie așa, ar exista și mai mulți care să ne citească“, a spus critica literară despre Rui Zink.

Cititorul din peșteră a apărut în 2006, prilejuit de Ziua Mondială a Lecturii. Povestea, spusă cu umor și fără didacticism, e a unui copil al străzii care descoperă cartea.

SCRIERI PRINCIPALE: *Hotel Lusitano* (1987), *Apocalipse Nau* (1996), *O Suplente* (1999) și *Os Surfistas* (2001). A tradus din Saul Bellow.

MICAELA GHÎTESCU a tradus numeroase cărți din literatura portugheză (Fernando Pessoa, António Lobo Antunes, Camilo Castelo Branco, Fernão Mendes Pinto, Alexandre Herculano, Almeida Garrett, Urbano Tavares Rodrigues, José Augusto Seabra etc.), braziliană (Erico Verissimo, Paulo Coelho, Luciano Maia etc.), franceză (Albert Camus, Julien Gracq), engleză, canadiană, guatemaleză.

Rui Zink

Cititorul din peșteră

Traducere din portugheză de
MICAELA GHIȚESCU

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Colecție îngrijită de
IOANA PÂRVULESCU

Coperta colecției
ANGELA ROTARU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZINK, RUI

Cititorul din peșteră / Rui Zink; trad. din portugheză
de Micaela Ghițescu. – București: Humanitas, 2008

Bibliogr.

ISBN 978-973-50-1932-7

I. Ghițescu, Micaela (trad.)

821.134.3-31=135.1

RUI ZINK

O ANIBALEITOR

© Editorial Teorema and Rui Zink, 2006

Ilustrații: Manel Cruz

Desen: Ana Hatherly

© HUMANITAS, 2008, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

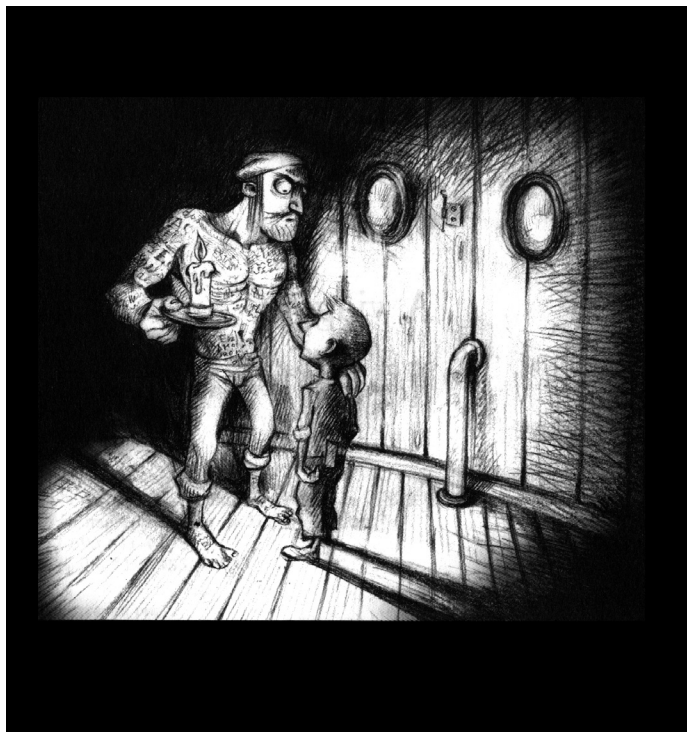
Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel. 021/311 23 30

fax 021/313 50 35, C.P.C.E. — CP 14, București

e-mail: cpp@humanitas.ro

www.librariilehumanitas.ro

Călătoria

Povestea asta s-a petrecut acum mai bine de treizeci de ani. Părinții mei tocmai terminaseră divorțul, lucru de care nu-mi păsa prea mult, în afară de faptul că, în toiul micului lor război personal, aveau încă și mai puțin timp ca de-obicei ca să mă piseze. Eu umblam de colo-colo cam pierdut și, când m-am regăsit, eram membrul unei bande de mici găinari în zona cheiului, lângă estuar, unde fluviul și marea se întâlnesc ca să-și încheie socotelile cu viața.

Țara copilăriei mele era o miniatură într-o sferă de sticlă, din cele care produc zăpadă de polistiren dacă le scuturăm, dar în care, dacă nu le scuturăm, nu se întâmplă nimic. Ei bine, pe vremea aceea exista pe acolo un târg în fiecare sâmbătă, iar hoțomanii de noi profitam de învăl-mășeală ca să șterpelim niscai portofele, fructe, plăcințele și alte produse de pe urma cărora ne alegeam și noi cu câte ceva.

Totul mergea de minune până ce, într-o dimineață în care adunaserăm o sumă bunicică, au apărut în piață soldații Regelui. Ca să facă o razie – și să ridice tot ce se putea ridica.

Trebuie să spun că arta furtișagului nu-i chiar atât de rea cum se zice. La urma urmelor, e o activitate de schimb comercial ca oricare alta și, mai întotdeauna, este departe de a merita faima pe care din nefericire o are. Se zice în popor că în spatele unei mari averi se află un furt mare – doar că asta nu e valabil numai pentru spatele marilor averi materiale – cele mici, ba chiar și cele spirituale nu scapă de această umilă geneză. Toată lumea fură ceva de la cineva: bani, idei, muncă, timp, viață chiar. Numai sufletul nu se fură, pentru că el poate fi doar cumpărat (sau, mai bine zis, *vândut*) de către însuși stăpânul său, ceea ce de altfel mulți dintre noi fac cu destulă plăcere și, așa spune eu, la un preț suficient de modic. Evident, așa vorbește un hoț. Dacă așa fi o persoană cinstită așa spune poate că esența societății este virtutea și că nu există virtute mai frumoasă decât respectul pentru proprietatea semenului.

Unde ajunsesem? A, da, la razia gărzilor regale.

Umbla vorba că un mare hoț dăduse una dintre loviturile acelea de care doar o fire îndrăzneată și imprudentă e capabilă, iar autoritățile fuseseră informate de prezența lui în împrejurimile pieței de lângă chei.

Nimeni nu umbla în căutarea unor puștani ca mine, dar eu de unde era să știu? Tinerețea are întotdeauna mania enervantă de a se ridica în vârful picioarelor, așa că m-am comportat ca furnicuța care, pe șosea, cocoțată pe spinarea elefantului, exclama, mândră nevoie mare: „La te uită ce de praf am stârnit noi doi!” Fie-vă milă și nu uitați că, în delăsarea părinților mei, încă pierduți în camera cu oglinzi a ranchiunii lor, îmi pica tare greu să fiu disprețuit până și de garda regală. În definitiv, eram și eu un hoț și, chiar dacă furam miniflecustețe, dacă hoț căutau, de ce să nu mă fi căutat pe mine? Să fiu eu oare mai puțin important decât ceilalți?

Însă, îndată ce i-am văzut pe soldați, m-a cuprins un atac de panică fericită și am șters-o cât am putut de repede. Ceilalți din bandă, așijderea. La momentul acela mi s-a părut că-i totul un fel de cadril: încercam să mă strecur sub o tejghea: acolo se afla deja Gineto; o ștergeam prin spatele unui căruț: Licas mi-o luase înainte; mă furișam între două grămezi de legume, adăpostul era deja plin de pehlivani.

Și acum, pe unde să fug? Eram într-un mare *buculc*. Să fiu într-un mic *buculc* ar fi însemnat să dorm într-un pat frumos și toate astea să nu fi fost decât un vis. Dar nu, eram chiar la mare *buculc*. Pe vremea aceea habar n-aveam de unde vine expresia, presupuneam că-i o chestie de-a oamenilor mari, povești legate de pat și de înșelătorii și de bărbați încornorați sau evadări epice din închisori folosind cearșafuri drept frânghii.